

ABIGAIL WILSON

TEMNÉ
TAJOMSTVÁ
PANSTVA LOXBY

Vynikajúce spojenie regentskej romancy s gotickou atmosférou...
napínavé, mimoriadne pútavé čítanie.

Tasha Alexander, autorka bestsellerov New York Times

ABIGAIL WILSON

TEMNÉ
TAJOMSTVÁ
PANSTVA LOXBY

ABIGAIL WILSON
Vanishing at Loxby Manor

Copyright © 2021 by Abigail Wilson

All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollins

Christian Publishing, Inc.

Cover design by James W. Hall

Original package design © 2024 Thomas Nelson

Cover imagery © Alamy and Shutterstock

Cover photography © Steve Gardener, Pixelworks

Translation © 2026 by Miriam Ghaniová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

ISBN 978-80-575-0645-4

*Venujem svojej dcére Audrey,
dievčatu s nekonečnou chuťou do života,
so zmyslom pre humor
a s hlbokým súcitom s ostatnými.
Každý deň ďakujem Bohu, že mi dovolil
byť tvojou matkou aj priateľkou.*

Prológ

1811

Kent, Anglicko
Obec East Whitloe

„Si bláznivý. Prudký. Riskuješ. Teraz sa nemusíš ovládať, Piers. Presne viem, čo ti víri hlavou.“

Pritlačila som plecيا späť ku kôre duba, kde som strávila niekoľko posledných nekonečných hodín a chvela sa. Aj najmenší pohyb zraneného členka spôsobil, že sa mi pod kožou doslova krútili nože. Piers Cavanagh pri pohľade na moje zranenie len pokrútil hlavou. „Jednoducho nedokážem pochopiť, ako sa to, dočerta, stalo. Po prvé, je deväť hodín ráno. Po druhé, mal som dojem, že sa máš vrátiť domov dnes popoludní.“ Prevrátil oči. „Ver mi, odpočítaval som hodiny, kým ťa opäť uvidím, a som si istý, že to malo byť práve dnes.“

Zdvihla som ruky a hneď som to oľutovala, lebo ma premkla prudká bolesť.

„Nemám ani potuchy, odkiaľ si vzal dátum môjho príchodu. Mala som sa vrátiť sedemnásteho marca. Vieš, že včera večer do hostinca neposlali nikoho, kto by mňa a moju komornú priviezol domov na Flitworthské panstvo. To bol teda zmätok!“

Po tom, čo mi Piers pohladkal členok, presunul ruku k mojim prstom a nasledoval ich pohľadom. „A predsa tu sedíš so všetkými známkami vyvrtnutého člena. Vďaka bohu, že tie podliatiny nie sú horšie.“

„Priznávam, že moje rozhodnutie požičať si koňa a vydať sa na cestu sama, sa ukázalo ako zlé. Zhodil ma... potvora.“

Pozrel sa mi do očí. „Chceš mi povedať, že si odišla z hostinca sama bez sprievodu, iba so slúžkou?“

„Nevyčítaj mi to. Dovolím si tvrdiť, že som za svoju hlúposť zaplatila dosť. Len som sa tak veľmi tešila, že ťa opäť uvidím.“ Zaklonila som hlavu. „Posledné, čo som chcela, bolo premárniť čo len hodinu bez teba, keď zajtra ráno odchádzam z krajiny. Ach, Piers! Ešte vždy nemôžem uveriť, že sa naša rodina naozaj presťahuje... a navyše tak náhle. Moji rodičia boli poriadne prefíkaní, keď ma poslali preč k bratrancovi, kým si premyslia všetky podrobnosti. Ani ti neviem povedať, ako ďaleko je odtiaľto Cejlón.“

Piers vzdychol. „Niečo vyše osemtisíc kilometrov. Overil som si to.“

Stislo mi srdce, ale zdvihla som bradu. Tajný románik alebo nie, určite by žiadna vzdialenosť, nech by bola aká-

koľvek, nezničila to, čo sme s Piersom zistili pred niekoľkými mesiacmi. Zahryzla som si do spodnej pery.

Aspoň si budeme písať listy. Stačilo počkať na jeho žiadosť o ruku, a už by som bola späť v Británii v náručí Piersa Cavanagha. Keby sa len jeho matka nerozhodla, že za nevestu chce Honoru Gerveyovú, celej tejto absurdnosti by sa dalo predísť. Zásnuby, ktoré rodičia uzatvárali pri detských postieľkach, sa málokedy podarilo realizovať, najmä keď zúčastnené strany o seba neprejavovali záujem.

Stisol mi ruku, na tvári sa mu zračil pokrivený úsmev. „Máš úplnú pravdu. Nemáme času nazvyš.“ Zmenil svoju polohu na zemi, potom sa naklonil bližšie a v poslednej sekunde sa pozrel na cestu. „Kde vlastne je tvoja slúžka?“

„Pred niekoľkými hodinami som ju poslala po pomoc.“

Prstom mi prešiel po vlasoch a okolo ucha, jeho hlboké modré oči boli také živé, aké som ich videla pred týždňom. „Veľmi si mi chýbala, Charity Halliwellová.“

Pozorne sa mi dotkol členka, nahol sa ešte bližšie a pritisol si pery na moje.

Priam som sa roztopila, jeho bozk znecitlivel bolesť celého sveta. V Británii nebol nikto ako Piers Cavanagh a on dal svoje srdce mne a len mne.

Zrazu sa odtiahol a zašmátral po vreckových hodinách; líca mal ešte trochu ružové. „Už je neskoro.“

Poryv vetra mu rozstrapatil hnedé kadere, až mu spadli do tváre. V očiach sa mu zračil nepokoj, a keď sa otočil k ceste, akoby videl ducha. „Myslíš, že dokážeš jazdiť?“

„Neviem.“

Prešiel si rukou po brade a uprel na mňa sklamaný pohľad. „Tak či tak to bude pomalá jazda. Vybrala si si na nehodu to najhoršie ráno.“

Pošúchala som si bradu. „Neopustíš ma, aby si šiel po pomoc, však? Už som tak dlho sama potme. Som si istá, že to s tvojou pomocou zvládnem. Vlastne viem, že to dokážem.“

Zvesil hlavu, vzduch medzi nami naplnilo zvláštne ticho. „Celú noc, čo? Musela si tu byť celú noc. Na čo si myslela, Charity?“

„Povedala som ti to. Ako som mohla vedieť, že kôň bude taký divý?“ Po chrbte mi prešli zimomriavky. Čo na tom teraz záležalo? Piers bol tu. Bola som v bezpečí.

Po ďalšom zblúdiťom pohľade na cestu opäť nasledovalo ticho. Vždy som v Piersovi vedela čítať ako v otvorenej knihe, ale táto zvláštna intenzita ma znepokojovala. Stalo sa niečo za ten týždeň, čo som bola preč?

Čupol si. „Postavíš sa na zdravú nohu.“ S jednou rukou na mojom ramene a s druhou na chrbte ma bez námahy vytiahol do stoja. Klamala by som, keby som povedala, že mi pri tom pohybe nepulzovalo v nohe, ale takmer som si to nevšimla, pretože som nechápala Piersovo čudné správanie a moja myseľ sa usilovala zistiť, čo sa deje.

Položil si ruku pod moju a oprel si ma o bok, druhou rukou pridržiaval konské opraty. „Jeden krok za druhým a predpokladám, že sa nakoniec dostaneme do Loxby.“

Pozrela som sa mu do ustarostených očí. „Čo sa deje?“

Odpovedal jednoducho tým, že si ma pritiahol k sebe. „Moje panstvo je najbližšie. Neboj sa, privediem doktora. Ani vo sne by mi nenapadlo, že ťa opustím.“ Potom dodal akoby sám pre seba: „Všetko sa vyrieši.“ Stisol pery. „Verím, že sa to podarí.“ Venoval mi chabý úsmev, ale nikdy nezabudnem na jeho pohľad, akoby vedel niečo, čo som ja nevedela, akoby stratil niečo, čo vedel, že sa už nikdy nevráti.

I

O päť rokov

Hneď ako som vkročila na panstvo Loxby, vedela som, že niečo nie je v poriadku: všade vládol nepokoj sluhov a v prednej izbe napäté ticho.

Väčšinu detstva som strávila na návštevách u jeho obyvateľov, ale môj krok sa zmenil na neistý, keď som nazrela do každých otvorených dverí starobylého domu a pátrala po prítomnosti rakvy, pretože by som prisahala, že som prišla na začiatok pohrebu.

Z tieňa vzdialenej haly sa vynoril starší komorník Cavanaghovcov pán Baker, ktorého som si až príliš dobre pamätala. Lampáš v jeho ruke osvetľoval známu, dosť znepokojenú tvár.

„Ach, slečna Halliwellová... tu ste. Keby ste boli taká

láskavá a nasledovali ma do vašej izby.“ Skryl zvyšky grimasy a ukázal na veľké schodisko. „Rodina je momentálne, žiaľ, zaneprázdnená, a keďže ste pravdepodobne unavená z dlhej cesty, zariadili, aby ste si večer nerušene oddýchli vo svojej spálni.“

Chvíľu som stála ako pribitá k parketám a počúvala jeho slová bez toho, aby som im úplne rozumela. Kde boli Seline alebo pani Cavanagiová? Dokonca Avery?

Znepokojene som sa obzerala po tmavej hale, na chrbte ma štekľil chlad. Že by to bola pravda? Ani jeden člen rodiny sa neunúval privítať ma späť v Kente? Samozrejme, Piers Cavanagh bol mimo domu. O tom som sa presvedčila ešte predtým, ako som vôbec začala uvažovať o tejto návšteve.

Pán Baker na mňa čakal v polovici schodiska a jeho hlas sa zmenil na netrzeplivý. „Ak dovoľíte, tadiaľto.“

Nemala som na výber, ponáhľala som sa za ním po schodoch pokrytých kobercom a prsty v rukaviciach mi kĺzali po oblom zábradlí. Na schodisku som zaváhala a pohľadom som zabľúdila do malého výklenku na prízemí, ktorý bolo vidieť len z miesta, kde som teraz stála.

Od môjho odchodu z East Whitloe a od mojich priateľov z Loxby ubehlo päť dlhých rokov, ale v tej chvíli som si pomyslela, či moje srdce odtiaľto naozaj niekedy odišlo. Takmer som videla svoje šestnásťročné ja, ako sa ponáhľa do toho výklenku, príliš dychtivé, ako bezstarostne prijíma Piersove vystreté ruky. Aká som bola vtedy plná nádejí a snov... Netreba dodávať, že to bolo pred Cejlónom. Obrátila som sa späť do prázdnej

chodby a k vzdiaľujúcej sa postave komorníka. Teraz bolo všetko inak.

Pán Baker ma odviedol do malej odľahlej miestnosti s bledozelenými tapetami a so zlatými závesmi. Potom ma opustil s prísľubom, že mi prinesie tácku s večerou. Prešla som miestnosťou len preto, aby som sa zvalila na leňošku pri okne blízko kozuba a odhodila čepiec. Aký odlišný bol môj príchod od toho, čo som očakávala. Možno pani Cavanaghová nebola až taká rada, že ma hostí, ako naznačoval jej list. Zvuk krokov ma zdvihol na nohy. Dvere do mojej izby sa rozleteli a dovnútra vošla mladá dáma.

„Charity!“

Jemné prsty si pritískala na hrud'. Zastavila sa, aby ma zhodnotila, kým zatvorila dvere.

Rozšírila som oči. „Seline? Si to ty?“ Jej meno sa rozplynulo v šepote, keď som si prezerala krásku stojacu predom mnou.

Bolo to to isté dievča, s ktorým som sa túlala po lese, keď som znova a znova unikala pred svojou vychovávateľkou, aby som zbierala bobule a liezla po stromoch? Vlasy jej stmavli do príjemnej zlatej farby a tvár odrážala dokonalú kombináciu nevinnosti a pôvabu. Nečudo, že Avery vo svojich listoch spomínal, že ju vyhlásili za klenot sezóny. Zo Seline Cavanaghovej vyrástla priam bohyňa.

Zrazu bola tu, v mojej izbe... potom, čo mi výslovne povedali niečo iné.

Vystrela ruky, čím mi naznačila, aby som sa s ňou stretla v strede koberca, kde vzala moje ruky do svojich. Jej

bystré zelené oči akoby rozprávali samy od seba, keď si ma premeriavala. „Aké dámy sa z nás stali.“

Vydala zo seba polohlasný smiech, keď ma pritiahla do objatia, a potom sa odtiahla. „Som taká rada, že si konečne prišla. Mama tomu vôbec nerozumie. Myslela si, že bude najlepšie, keď zostanem preč, aby si si mohla dnes večer oddýchnuť, vzhľadom na...“ Nasledoval rozhorčený povzdych. „Povedzme, že som sa nemohla dočkať, kým si vypočujem všetky novinky z Cejlónu.“

Zdvihla som obočie. Pani Cavanaghowá povedala Seline, aby sa držala... odo mňa ďalej?

„Nemôžem uveriť, že si precestovala takú diaľku a videla toľko sveta, zatiaľ čo ja som nikdy neopustila ani Britániu.“ Stisla pery. „Vieš, som dosť závistlivá. Porozprávaj mi o svojich cestách. Aké to tam je?“

Hoci som sa pripravila na otázky o mojom pobyte na Cejlóne, srdce sa mi pri jej slovách aj tak rozochvelo a svaly sa mi stiahli. Zbavím sa niekedy toho strašného nutkania?

Prehltla som hrču v hrdle. Nebolo to po prvý raz, čo sa ma na to pýtali.

Pravda bola taká, že Cejlón bol krásny, ľudia milí, čajové plantáže a panstvá veľkolepé, ale stálo ma všetku silu vôle, aby som udržala slzy, aby som sa pozrela za tú udalosť, ako to rada nazývala moja mama. Môj pobyt na Cejlóne bol oveľa dlhší ako ten hrozný deň.

Zhlboka som sa nadýchla. „Cejlón je iný svet ako Británia. Je to nádherný ostrov s kopcami a rozľahlým pobrežím. Vedela si, že tam žijú slony?“

„Nie, nevedela. Dotkla si sa nejakého?“

„Samozrejme. Sú celkom priateľské.“

Seline zažmurkala, ústa mala našpúlené. „Mama by omdlela, keby čo len videla zviera takej veľkosti. Vlastne by som ti radila, aby si jej túto časť nespomínala... okrem iných vecí, ako napríklad to, že som bola v tvojej izbe. No, poviem len, že načasovanie tvojho príchodu sa ukázalo trochu nevhodné.“

„Nevhodné? Ako to myslíš?“

Lahostajne pokrčila plecami, vlasy sa jej leskli vo svetle ohňa. „Nič hrozné. Určite to nestojí za tie hysterické scény, ktoré mama predvádzala poslednú hodinu alebo viac. Celý dom je kvôli nej hore nohami. Určite sa pamätáš, aká vie byť dramatická.“ Seline na mňa vrhla nesmelý pohľad. „Smiešne, veď to celé bola len hlúpa nehoda.“

Zviezla som sa na neďalekú stoličku, stratená v tom, čo by sa v Loxby mohlo stať: celá domácnosť je hore nohami. Uznávam, aspoň som nemusela hovoriť o Cejlóne. Prešla som si prstami po kolenách. Keď mi mama navrhla, aby som strávila rok u Cavanaghovcov, kým ona a otec navštívia môjho brata v Bostone, chytila som sa tej myšlienky. Bola to dobrá príležitosť – dokonalé rozptýlenie od mojich ťažkých spomienok aj čas, aby som mohla začať odznova. Tón Selinho hlasu a jej neistý výraz však vo mne vyvolali až príliš známu vlnu potláčanej nervozity. Urobila som predsa len zlé rozhodnutie?

Zdalo sa, že Seline sleduje moje myšlienky, keď si kľakla k mojej stoličke a pohľadila ma po ruke, akoby som

bola dieťa. „Nerob si starosti. Všetko sa do týždňa napraví.“

Pozrela som sa na ňu. „Povedz mi, čo sa stalo.“

V očiach jej zažiarila iskra zlomyseľnosti. „Predpokladám, že musíš vedieť všetko. Keď žiješ v tomto dome, čoskoro sa to dozvieš, len ťa prosím o diskrétnosť, pretože je to dosť osobné.“

Hm, osobné. Ako dieťa sa Seline bezhlavo vrhala do všetkých problémov, ktoré jej prišli do cesty, a ja som stála vždy pri nej a udržala som jej tajomstvá.

Bolo to vtedy, keď dovolila, aby sa jej lord Kendal dotkol členka, a usmiala sa naňho, keď to urobil. A v deň, keď nahovorila Hughu Daunta, aby ju vzal popoludní na ryby úplne samu. Nikdy mi neprezradila, čo robili na brehu rieky, ale Hugh z nej potom nemohol spustiť oči.

Našťastie ju jej starší bratia vždy chránili. Ale teraz? Slabo som prikývla. „Ach, Seline. Pred rokmi sme si sľúbili, že budeme na seba navzájom dávať pozor, a ja mám v úmysle v tom pokračovať.“

Plecia sa jej uvoľnili a na pery sa jej vrátil jemný úsmev, ktorý tak dobre ovládala. „Vždy si bola úžasne dôveryhodná a vidím, že si sa ani trochu nezmenila.“ Stisla mi ruku. „Možno je dobre, že si prišla do Loxby v takom strašnom čase. Môžeš mi pomôcť ochrániť ma pred mamou.“

Vystrčila som bradu. „Iba ak mi povieš, do čoho si sa zaplietla tentoraz.“

„Obávam sa, že je to trochu ošiaľ.“ Bojovala so smiechom. „No, vieš, akí sú muži.“

Povzdychla som si, lebo som naozaj vedela, ako sa správajú muži okolo nej. Už v pätnástich rokoch bola zvodná. Ako sa jej podarilo vydržať do dvadsiatky bez zasnúbenia, tomu som celkom nerozumela.

Zahľadela sa na opierku stoličky a prstom sledovala jej tvar. „Všetko sa to začalo, keď pán Lacy, náš hlavný koniar, prijal nového paholka, svojho synovca.“ Oči sa jej zaleskli. „Volá sa Miles a ty vieš, ako rada každé ráno jazdím na koni.“

Pamätala som si, že rada vospávala až do obeda, ale teraz nebol čas na hádku.

„Takže vidíš, nebola to celkom moja chyba. Nemohla som si pomôcť, ale deň čo deň som s ním bola sama. Bolo to prirodzené... Teda, jednoducho som si ho doberala. Ani jeden z nás to nemyslel vôbec vážne. On dobre vie, že sa neuspokojím s ničím iným ako s titulom. Hneď na začiatku som mu to povedala.“

„Titul, hm?“ Rozmýšľala som, prečo sme sa ešte nedostali k lordovi Kendalovi. Seline a on boli nerozluční už od detstva.

Zafučala, ruky jej zrazu akoby ožili. „Dnes ráno sa jeden z tých prešibaných sluhov vkradol do stajne a našiel nás s Milesom... no... veď vieš, ako sa bozkávame.“

Vystrela som sa. „Ach, Seline.“

„Potom sa to ten nešťastník odvážil povedať otcovi. A mama si teraz myslí, že sa to pravdepodobne roznesie po okolí.“

O Seline bolo už pred rokmi známe, že rada flirtuje, ale bozkávať sa s paholkom, to bolo dosť aj na mňa. Nečudo, že keď som prišla, dom bol ako mauzóleum. Pani

Cavanaghová mala pravdu. Toto bolo oveľa vážnejšie ako Selinine zvyčajné nezmyselné vrtochy. V stávke bola jej česť.

„Čo plánuješ urobiť?“

„No, samozrejme, poprieť to. Milesovi zaplatili, aby opustil panstvo a držal jazyk za zubami. Má šťastie, že otec je na to ochotný pristúpiť.“

Na čele sa jej urobila drobná vráska. „Nemusíš sa na mňa tak pozeráť. Vždy si bola také zakríknuté neviniatko. Prisahám, že som nikdy nedokázala povedať ani urobiť nič bez toho, aby sa ti nenačuchralo perie.“ Naklonila sa dopredu, na tvári sa jej objavil náznak smiechu. „Dá sa toho zistiť viac ako v knihách, moja drahá, ale dovoľm si tvrdiť, že si nemala ani najmenšie tušenie, o čom vôbec hovorím.“

Čeľusť mi stuhla. Prečo ľudia vždy predpokladali, že tí, čo sú tichí alebo plachí, nevedia nič o svete? Aká by bola Seline šokovaná, keby sa dozvedela, čo sa vlastne stalo na Cejlóne, ale ja som nemala v úmysle podeliť sa o ten deň s nikým okrem svojej matky. Nie teraz a ani nikdy.

Položila som si dľaň na čelo. „Nebude z toho škandál?“

„Nie, ak ho dokážem utlmiť alebo odvrátiť. Mám plán.“

Plán? Čakala som, že mi povie viac, ale ona vstala, zamierila ku kozubú a rázne štuchla kutáčom do polien.

Vystrela pleciami, aby mi ukradomky vrátila pohľad. „A čo ty? Existuje nejaký príťažlivý muž, ktorého si stretla na plese? Ak ste ich na Cejlóne vôbec mali.“

Zažmurkala som, keď sa mi v mysli vynorili spomienky na obávané domáce večierky, na ktoré som bola nútená chodiť počas búrlivých letných nocí. Bože, ako som ich nenávidela.

„Ak si pamätáš, mám značné problémy so sluchom a s vnímaním ľudí v preplnených priestoroch. Je to choroba, ktorou trpím od narodenia. Hlasy všetkých sa mi zmiešavajú, najmä za prítomnosti hudobníkov, až zvuky tvoria len spleť slov a tónov. Ver mi, že keď sa nado mnou jeden pán predsa len zľutoval a požiadal ma o tanec, nemala som najmenšie tušenie, čo mi počas tanca povedal. Pripadala som si nudná ako voda v priekope, pretože ma málokedy požiadali o druhý tanec. Koniec koncov, iba s prikyvovaním a úsmevom to nie je žiadna sláva.“

Chvíľu bolo ticho a potom sucho prehodila: „Ty chuderka. Spomínam si, že si s niečím takým zápasila. V každom prípade si pamätám, ako si tá Avery nemilosrdne doberal, keď si zle pochopila, čo hovorí, hoci mu to nemôžeš celkom vyčítať, keďže sa ti to stávalo dosť často.“

„Ani jeden z tvojich bratov so mnou nemal veľa trepezlivosti.“

„No, dobrá správa je, že Avery je momentálne v rovnakej situácii ako ja. Práve minulý týždeň ho vylúčili z univerzity. Vlastne Piers bol taký nahneváný, že bleskovo napísal list, v ktorom oznamuje, že sa chystá zajtra prísť. Verila by si tomu? Pri troche šťastia by sa moja malá indiskrétnosť s Milesom mala dať pekne zamiesť pod koberec.“

Srdce mi kleslo. „Piers zajtra príde? Veď nebol doma už päť rokov.“

Želala som si, aby sa mi nezlomil hlas, lebo Seline sa na mňa pozrela a zažmúrila oči. „Nehovor mi, že máš ešte v srdci tú smiešnu detskú lásku, ktorú si vždy prechovávala k môjmu bratovi.“

„Určite nie.“ Nie po tom, čo ukončil náš tajný vzťah záhadným listom, prvým a jediným, ktorý som od neho dostala. „Len ma prekvapilo, že sa vracia domov, to je všetko.“

Prekrižila si ruky. „Bol to pre nás všetkých šok, ver mi. Tak dlho sa skrýval v dome po starej mame na okraji Liverpoolu, až sme si mysleli, že sa už nikdy nevráti. Aspoň som dúfala, že sa nevráti.“

„Prečo tam odišiel?“

Hovorila som príliš rýchlo. Seline na mňa vrhla ďalší významný pohľad. „Samozrejme, kvôli škandálu. Nemôže čeliť hanbe, ktorú mu spôsobila verejná potupa.“

Zadržala som dych. Seline a Avery mi za tie roky napísali hŕbu listov, ale v žiadnom z nich sa ani slovom nezmienili o škandále. Hlavou sa mi prehánali všelijaké myšlienky – podvádzanie v kartách, nedovolený pomer, bitka – ale nič nedávalo zmysel, nie v prípade Piersa. Nikdy by sa k ničomu takému neznížil. No z nášho vzťahu akosi ľahko vycúval. Poznala som ho niekedy naozaj? Pritiahla som ruky k telu. „Čo myslíš tým... škandálom?“

Pozrela na mňa, akoby skúmala motiváciu mojej otázky. „Predpokladám, že si sa to nedozvedela v tej izolácii,

v akej si bola. Stalo sa to práve v čase, keď si odišla na Cejlón.“ Luskla prstami vo vzduchu. „Pamätáš sa, ako sme sa s lordom Kendalom vtedy zhovárali a ja som mu dovolila, aby sa mi dotkol členka?“

Sklonila som bradu. „Ako by som mohla zabudnúť?“

„Nuž, lord Kendal mal tú drzosť pochváliť sa našimi hlúposťami u Whita a Piers sa o tom dozvedel. Tak ho to nahnevalo, že Kendala vyzval na súboj, lenže môj slávny brat sa neobťažoval prísť. Kendal ho ešte v ten deň vyhlásil za zbabelca, a to právom. Piers ani len nechcel uviesť dôvod svojej neprítomnosti. Nikdy v živote som nebola v takých rozpakoch.“

Miestnosť sa mi rozmazala pred očami. Piers, a zbabelec? Prečo by sa, preboha, nedostavil na súboj, ktorý si dohodol? Zľahka som pokrútila hlavou, keď sa mi v mysli vynorila ostrá brada a pár odhodlaných modrých očí. Určite došlo k nejakému omylu.

Seline pokračovala, nevšímajúc si šok, ktorý mi prechádzal telom. „Piers sa zosmiešnil najprv v Londýne a potom aj inde. V tejto chvíli je úplne zatratený a ja som sa už pred rokmi rozhodla, že s ním nechcem mať nič spoločné. Som si istá, že Piersova hanba je dôvodom, prečo sa lord Kendal o mňa nikdy neuchádzal. Absolútna zbabelosť môjho brata zanechala škvrnu na celej rodine. Mama s ním sotva vydrží v jednej miestnosti. Všetky jej nádeje sa teraz obracajú k Averymu. Keby len otec zmenil svoju poslednú vôľu a odkázal by Loxby Averymu, mohla by naša rodina prosperovať.“

Pri zmienke o jej otcovi som zdvihla oči. Mama ma

upozornila na nehodu pána Cavanagha. „Ako sa má tvoj otec?“

Vydala zo seba ťaživý povzdych. „Vôbec nie dobre. Väčšinu času trávi v posteli.“ Pozrela sa na mňa. „Zrak sa mu nikdy nevráti.“

„To ma veľmi mrzí.“ Pán Cavanagh bol vždy milý a pozorný. Ťažko som si ho vedela predstaviť pripútaného na lôžko, oslepnutého po tom, ako ho kopol kôň.

Seline sa prechádzala po koberci, akoby očakávala, že sa zrúti strop, a pri každom otočení upriamila pozornosť na stenu, ku ktorej sa postavila. „A čo tvoji rodičia?“

„Majú sa dobre, sú nesmierne hrdí na prácu, ktorú môj brat vykonáva v Bostone. Arthur je chemik. Jeho prácu dokonca pochválila vláda.“

„Aha.“ Zastavila sa pri okne. „Je nejaký dôvod, prečo ťa nevzali so sebou do Ameriky?“

„Mama si myslela, že by sa mi tu mohlo dariť lepšie.“ Skúmala som si čiary na dlani.

„Alebo si možno myslela, že by som ti mohla nájsť manželku a ona by sa ťa zbavila.“

Plecia mi klesli. „Možno.“

„Vieš, podľa mňa je to skvelý nápad. Máme v okolí toľko vhodných pánov.“ Zatlieskala. „Ach áno. Tony Shaw alebo Hugh Daunt budú vyhovovať. Nikdy neboli až takí prierberčiví, pokiaľ ide o vzhľad. A ty máš predsa nejaké veno, hoci aj malé.“

Vedela som, že ma Seline nechcela uraziť, ale jej slová ma zasiahli. Samozrejme, mala pravdu. Ťažko by sa dalo povedať, že som pekná. Bola som obyčajná, tuctová.

Neposlušné hnedé vlasy, matné hnedé oči, pehy. Naposledy som sa dočkala komplimentu, keď ma starý plu-kovník Baynes označil za úchvatnú. Pravdaže, vtedy nemal na očiach okuliare.

Šuchot upriamil moju pozornosť do rohu miestnosti, kde som čosi zachytila. „Čo to bolo?“

Seline ma nasledovala k vzdialenej strane postele, kde som sa sklonila, aby som nazrela pod nočný stolík. Tam sa v tieni skrývala snehobiela mačka. Opatrne som siahla pod stolík a odmenou mi bol dotyk hebkej zamatovej srsti. Mačka najprv zaváhala, ale čoskoro mi dovolila, aby som ju vzala do náručia.

Otočila som sa k Seline. „Aká je krásna!“

Seline mávala rukami vo vzduchu, keď som sa priblížila. „Daj tú prekliatu mačku preč. Neznášam zvieratá. Mama tú potvoru vyhnala z domu, ale ona si neustále hľadá cestu naspäť, ak nie z iného dôvodu, tak iba preto, aby ma terorizovala.“

Mačka si pritísila hlavu k môjmu plecu a s tichým pradením mi vibrovala na hrudi.

Zdalo sa, že Seline sa zachvela, keď ustúpila. „Hugh mal vedieť, že ju budem nenávidieť, keď mi ju minulý rok daroval.“ Zrak sa jej rozjasnil. „Pamätáš si Huga, však? Žije na panstve kúsok na juh.“

Určite som si Huga pamätala. Pred chvíľou ho spomenula ako môjho možného nápadníka – jedného z tých menej priberčivých. Bol stálicou na našich záhradných piknikoch. Zdalo sa, že nestratil Selininu náklonnosť, ktorú si získal v deň, ktorý spolu strávili pri rieke. „Je to ešte vždy tvoj dobrý priateľ?“

„Hlúpy, ale predsa len priateľ.“

V hlase jej zaznela ostrosť, ktorá akoby v priebehu rozhovoru narastala. Znovu zamierila k oknu a tentoraz rozhrnula závesy. Na zlomok sekundy znehybnela a potom otvorila ústa.

„Panebože. Musel sa vrátiť skôr, ako som si myslela.“ Bez dychu sa otočila späť ku mne. „Čo budem robiť? Dozvie sa o Milesovi a všetko, čo som naplánovala, bude stratené.“ Prižmúrila oči. „Ibaže...“

Položila som mačku na posteľ. „Ibaže čo?“

Pritisla si ruky na líca a pohľadom blúdila po miestnosti. „Mohlo by to fungovať. Mohlo by to fungovať.“ Prešla ku mne a chytila ma za plecía. „Zostaneš tu a nikomu nesmieš povedať, že si ma dnes večer videla. Rozumieš?“

Pozrela som sa na tmavé okno. „Prečo? Čo chceš robiť v túto hodinu? Kto sa vracia domov?“

„To ti v tejto chvíli nemôžem povedať, ale verím, že sa to ukáže ako správne.“ Luskla prstami. „Rýchlo, máš v skrini čierny plášť?“

„Plášť? Nehovor mi, že chceš odísť z domu.“

„Dobre, nepoviem ti to.“ Rozbehla sa k zrkadlu, prsty si zaborila do vlasov a vracala každý zatúlaný prameň na svoje miesto.

Bezradne som stála uprostred koberca a držala som ruky pred sebou. „Seline?“

Pozrela sa cez plece, na tvári sa jej zračil šibalský úsmev. „Tak máš ten plášť, alebo nie?“

„Mám, v kufri, ale nemôžem ťa pustiť z domu. Nie takto.“

„Nebuď taká prudérna. Nie je to tak, že by som ešte nikdy nevyšla v noci sama von. Dobre viem, čo robím.“ Zasmiala sa. „Okrem toho, nemám už povesť, ktorú by som si mala chrániť.“ Potom sa jej tvár zmenila a prekrižila si ruky. „Počuj, neodvažujem sa riskovať návrat do svojej izby, a zadné schody sú blízko tvojej. Buď mi ten plášť dáš, alebo si ho vylovím z tvojho kufra sama. Už mi dochádza trpezlivosť.“

Kľakla si na dlážku a odklopila veko kufra. Zachvátená pomýlenou túžbou pomôcť priateľke som si kľakla vedľa nej a prehrabávala som sa vo svojich veciach. Bola som nútená prehrabať niekoľko kusov oblečenia, kým som našla dlhý čierny plášť, ktorý som si už roky neobliekla. Vytrhla mi ho z rúk. „Charity, ty si tá najdrahšia priateľka! Nikdy nezabudnem na tvoju láskavosť. Sľubujem, že ti čoskoro nájdem dokonalého manžela. Uvidíš.“ Dotkla sa mi líca, vystrela sa, potom si prehodila plášť cez plecia a kapucňu cez zlatisté vlasy. Zašmátrala po golieri. „Čo je to?“

„To je moja brošňa.“

„Je pekná.“ Zapla si ju pod bradou.

„Prosím, buď opatrná. Patrila mojej starej mame. Nechala do nej zasadiť jeden z obľúbených golierových šperkov môjho starého otca.“

„Nemusíš sa báť. Dám na ňu pozor.“ Vrhla na mňa široký úsmev. „Ak všetko pôjde podľa plánu, dnes večer sa mi zmení celý život. Mama bude mať veľkú radosť. A bude ľutovať deň, keď ma nazvala nevďačnou chuderou.“ S tým sa rozbehla k dverám.

„Prosím.“ Žalúdok mi zovrelo a zrazu som ju nechce-

la nechať odísť. Chytila som ju za ruku. „Je mi jedno, koľkokrát si už išla von sama. Dáma by to nikdy nemala robiť, najmä nie v noci. Mohli by ťa prepadnúť alebo ešte niečo horšie.“

„Absurdné, v East Whitloe sa mi nič nestane. Čítaš príliš veľa románov.“

Zabolelo ma v hrudi. Keby to bolo len tými románmi. Pokračovala som, nešťastne si uvedomujúc bolesť, ktorá prenikala do mojich slov. „Ty tomu nerozumieš.“

Vymanila sa mi zo zovretia rúk. „Okrem toho nebudem sama.“

Stála som so zatajeným dychom, keď zaváhala pri dverách. „Popraj mi šťastie. Nebudem dlho.“

Nemala som ani šancu odpovedať, keď sa dvere zavreli a miestnosť po nej zostala prázdna. Hodiny hlasno tikali do nepríjemného ticha. Niekoľko sekúnd som tak stála a snažila sa pochopiť, prečo Seline tak unáhlene vybehla z mojej izby, kým som sa nevrátila k odtiahnutým závesom.

Čo Seline videla v tme, čo ju vyrušilo? Pritisla som si čelo na chladné sklo a skúmala som záhradu osvetlenú mesiacom a trávnik za ňou.

Na obzore, na rozoklanej špičke nevysokého kopca, sa čosi mihlo. Svetlo sa mihalo vo večernom vánku ako osamelý uhlík rozdúchaný jedným dychom.

Z oblých kamenných arkád Kinwichského opátstva nezostalo takmer nič, ale hneď som spoznala osvetlené pozostatky – osamelý zvyšok iného času, iného miesta. Ľudia, ktorí žili v okolí East Whitloe, verili, že v ruinách starého opátstva naďalej prebýva prízračný duch mní-

cha, ktorý tu kedysi žil. Ako dievčatá sme sa so Seline príliš báli, aby sme sa k ruinám čo len priblížili.

Pokrútila som hlavou. Seline a ja sme už neboli dievčatá. Rukou som si prešla po perách a pozerala som sa do diaľky. Ten, kto umiestnil to svetlo pod arkády, zlákal Seline, aby vybehla z domu.